



Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj VI.

V sredo 19. maliga serpana 1848.

List 29.

Znamnja dežjá.

(Legenda.)

Gospod in sveti Peter sta
O hudi suši potvala,
Pekoče sonce je sijalo,
Ker dolgo časa ni dežvalo.

O govoricí tój in tój
Koračita počas naprėj,
Kar jima mož gredé po poti
Priletin, star že pride proti.

»Je vroče, stari mož! vam kaj?«
Ga vpraša sveti Peter zdaj,
»Se vé de« — starček urno pravi
In te besede še pristavi:

»Zares vročina huda je,
Pa menim, kmalo dež pojde,
Ze vidil černiga po cesti
Sim davi zgodaj polža lesti.«

Gospod pa mu odgovori:
»Mož! vaša véra prava ni,
Nebó za tega voljo dalo
Dežjá ne bode vam še kmalo«.

Naprėj grestá; in drugi dan
Popotvata na drugo stran
Sijalo sonce je pekoče,
Ko včerej, spet biló je vroče.

O govoricí tój in tój
Koračita počas naprėj,
Kar jima mož gredé po poti
Priletin star že pride proti.

»Je vroče, stari mož! vam kaj?«
Ga vpraša sveti Peter zdaj
»Se vé de« — starček urno pravi
In te besede še pristavi:

»Zarés vročina huda je,
Pa menim, kmalo dež pojde;
Ze v kadi zjutrej je berbralo
Ko prvo sonce je zasjalo«.

Gospod pa mu odgovori:
»Mož vaša véra prava ni,
Nebó za tega voljo dalo
Dežjá ne bode vam še kmalo«.

Naprėj grestá; in drugi dan
Popotvata na drugo stran,
Sijalo sonce je pekoče,
Ko včerej, spet biló je vroče.

O govoricí tój in tój
Koračita počas naprėj
Kar jima mož gredé po poti
Priletin, star že pride proti.

»Je vroče, stari mož! vam kaj?«
Ga vpraša sveti Peter zdaj,
»Se vé de« — naglo starček pravi,
In te besede še pristavi:

»Zares vročina huda je,
Pa menim, kmalo dež pojde,
Pod streho moja se viseča
Zaperla neža *) je bodeča.«

*) Neža, ternjato zelše, einfache Eberwurz, carlina acaulis.

Gospod pa mu odgovori:
»Mož! vaša véra prava ni,
Nebó za tega voljo dalo
Dežjá ne bode vam še kmalo«.

Naprėj grestá; in drugi dan
Popotvata na drugo stran,
Sijalo sonce je pekoče,
Ko včerej, spet biló je vroče.

O govoricí tój in tój
Koračita počas naprėj,
Kar jima mož gredé po poti
Priletin, star že pride proti.

Kakor je vprašal une pred
Ga vpraša sveti Peter spet,
»Se vé de« — zopet letá pravi
In te besede še pristavi:

»Zares vročina huda je,
Po dežji zéva skorej vse,
Pa sej pomaga Bog u sili,
Ter kmalo dež nam dal bo mili.«

Gospod pa mu odgovori:
»Mož! pravo véro imate vi,
O kratkim dež na polje pride,
Ki tú v okolici se snide«.

Odideta naprėj od tod;
Zgodí se, kar je djal Gospod,
Nebó in sonce megla skrije,
Z oblakov kmalo dež se vlije.

Učiš se, človek! iz tegá,
De vervati gré le v Bogá,
In de verjeti v prazne vraže
Nam poti prave pač ne kaže.

M. Valjavec.

Zmota zastran zelene kave.

(Dalje.)

Če se je ta zmota po nesreči med ljudi zaplodila, se je bodo pa tudi zopet znehili, če le lastnosti kave umno pomislijo in opravilo poznajo, kako se kava zelena naredí.

Farba ni nikakor razsodno znamenje lastnosti in dobrote kave, in v trgovini se je clo malo najde, de bi sama na sebi, zelena bila. Iz Arabije in Abisinije (v Afriki), kjer je njeni pravi dom, so kavo povsod zasadili, tedej raste zdaj po vsih krajih svetá, v Asii, Afriki, v zahodni Indii ali Ameriki in po njih otokih takó delječ proti severju, dokler po potrební, svoji natori pristojni gorkoti in

po družih podnebnih okoljšinah dozorití zamore. Samo v Evropi, v našim delu svetá, ne raste.

Brezšteviline so njene baže, različne po deželah in krajih, kjer raste. Pa vender se v trgovini le tri pglavitne baže razločijo. 1. Arabska ali levantinska kava. 2. Južno-Indovska, in 3. Zahodno-Indovska ali Amerikanska kava. Zernje levantinske kave je nar manjši in po primeri proti drugi nar bolj tamne farbe, pa nikakor zelene; tista kava, ki nam iz Moke v Arabii pride, je nar imenitniši, če se ravno njeno rujavo-černkasto, večidel še v svojih mešičkih zavito zernje, na videz malo priporočuje. Indovska kava, to je tista, ki v južni Indii in na nje otokih raste,